

# Ateşin Düştüğü Yer

– Tuna M.Yaşar · 21 Ocak 2019

Minderin ve yastıkların uyumu harikaydı. Otantik bir hava veriyordu. Duvar halıları ayrı resimleri ile iç açıyordu.

Kapı açıktı. Oda da kimse yoktu. Evin önü öğle sonu güneşinin gölgesi ile kapalıydı. Ragıp ayağa kalktı. Cümle kapıdan içeri geçti. Eve girip duvar halıları ile süslü, kamış yastıklarla bezeli odasına baktı. İçeriye adım attı. Köşeye doğru ilerleyip mindere oturdu.

Az sonra misafirler gelmeye başladı. Ragıp'ın amcası Yunus ve babası tebessüm ile yerlerine oturdu. Yemek önceden hazır bir şekilde sofraya geldi. Yendi. Ardından çay servisi başladı. Ragıp köşesinde yedikleri ile keyif çatıyordu. Sohbeti can kulağı ile dinlemeye başladı.

Babası “ bak Yunus, Siz yanlış anlarsınız diye araya girmedim. Tuba'yı Kerem'e vermeyin diyecektim. Sen gelip bana sormadın. Bende söylemedim.”

Yunus “Levent abi, neyse geçti onlar. Benim kız Tuba bu gün bana bir şey söyledi. Bizi sormak için halasının evine girmiş. Halası evde. Sormuş. “Annemle babam burada mı?” Halası “yok.” demiş. “Onlar gelesiye kadar geç içeride otur” demiş. Tuba tam girecek, açık olan kapının altında iki ayak görmüş. Tuba “anne ağzım yüreğime geldi. Neredeyse bayılacaktım.” Dedi. O kapının arkasındaki Kerem'miş.

Maksatları zorla Tuba'ya sahip olup Kerem ile evlenmesini sağlamamış.” Diye konuştu.

Ragıp babasının sürekli lafı kendinde tuttuğunu bilirdi. Bu sefer susmuş kardeşi Yunus'u dinliyordu.

Yunus sigarasından bir fırt çekip tekrar konuşmaya başladı. “Zamanında annem bizim kız Derya'yı Remzi'ye vermeyecekti. Çocukları yokken bunlar boşanmak üzereydi. Her şey o zaman bitseydi iyi olacaktı.” Dedi.

Levent “emin ol Yunus, ben askerdeyken Derya'yı verelim mi diye sorsalardı kaşı çıkardım. Zaten beni Derya'yı verdikten sonra haber ettiler.” Dedi.

Yunus “anam ne iyiydi. Babam “Sevgi sus der anam konuşur. Yine sus der anam konuşur. Üçüncüsünde “Sevgi sana sus dedik” der kavgaya başlardı. “dedi.

Levent” babam fakirdi. Biz çocukken ekmeği, tuzu zor bulurduk. Anam “Fazıl evde tuz yok” deyince babam abimden para alır, tuz almaya giderdi.” Dedi.

Ragıp Yunus amcasına baktı. O sigarasından bir fırt çekti. Konuşmaya başladı. “Şimdi anamla babam yaşasa dünyanın tersine döndüğünü görür. Anam Derya'nın yanından hiç ayrılmazdı.”

Levent hışımla araya girdi. “Ben anam var, kızına gidip geliyor diye hep Remzi'ye sustum. Bana “seni döverim” dedi.” Diye konuştu.

Yunus “o meseleyi anlatsana.” Dedi.

Levent “ bir ara Derya'nın evine oturmaya gittim. Kızları Selin çay getirdi. Dağıtıyor. Bana sıra geldi.

Enişteye dedim ki “maşallah yeğenime. Yabana gidecek biri değil amma” Dedim. Remzi köpürüverdi.

“Kayın oğlan ne diyorsun sen. Bak abin Cemal'e kızdım. Seni döverim.” Dedi. Sizin gibi aşağılık, şerefsiz bir sülale yok. Dedi. Bende kalktım. Çıktım, gittim” diye konuştu. Sonra devam etti. Artık bundan sonra Remzi enişteye müsamaha yok. Ama yine de babamın vasiyeti. Bana “ oğlum., dört erkeğin içinde bir

Derya kız. Onu sana emanet ediyorum.” Dedi. Remzi'nin oğlu Davut. Onca borcun altına girdi. Evi satılacak. Küs olduğum halde evlerine gittim. Kefil oldum. Bankadan kredi çektik.”

Yunus “beni verdiğim beş yüz ytl'yi niye almamış?” diye sordu.

Levent “bana “ ben onu parasına muhtaç değilim” diye almadı. Ne yapayım. Dedi. Devam etti.” Hatırlıyor musun. Davut bir ara “ babam sağ olsun, dayılarım kahrolsun diye duvara yazı yazacaktı. Hani nerede.

Niye yazmadı. Dayıları olmasa onlar açıklıklarından sürünür.”

Yunus sordu. “Teyzemin oğlu Ertem'den haberin var mı?”

Levent “onun durumu çok kötü. Başına gelmeyen kalmadı. Bu da Davut gibi borcu borç ile kapatmaya çalışmış. Alacaklılara yakalanmış. Bunu soyuyorlar. Öylece sokağa bırakıyorlar. Şimdi İzmir'e kaçtılar.

Geçen gün kız kardeşinden duydum. Ertem'i bulmuşlar. Karısına eziyet etmişler. Kendisini de kaçırmışlar.” Dedi

Yunus sordu. “Niye kaçırıyorlar?”

“ Herhalde alacaklarına karşın Ertem'in organlarını satacaklar. Hala haber yokmuş. Zaten teyzem bu sıkıntılardan öldü. Eniştem çalışamaz durumda. Ona Ertem'in karısı bakıyormuş.”

Ragıp keyifle dinlemeye devam etti. Çünkü ateşin düştüğü yer onu ilgilendirmiyordu.

Tuna M. Yaşar